
Fred

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Fred	4
-------------	----------

Fred

Fred

F R E D

Af Kaj Munk

Nat.d.11.12.38[1]

DER er Maaneskinsaftener saa henrivende - ja, ærlig talt kan man faa det saadan, at man daarligt begriber, Mennesker kan leve i København, selv om de ogsaa har Bodil Ipsen derinde - - vi andre har Maanen, og Maanen eksisterer ikke i en Storby. Som han sagde, den gamle Sørenskriver: "Maanen! aah den! der er Aftener, da bare det at komme ud paa Naturens Vegne gør En til et bedre Menneske." I Formiddags lyste Solen efter en Gaarsdags utrætteligt sjaskende Regn; i Eftermiddags tog Bygerne fat igen; men de sidste Par Timer af Dagen blev viet af uimodstaaelig Sol. Knold rendte og kæftede mod en Hare henne i Plantagen, saa jeg til sidst maatte ud og tage Opstilling ved Korsvejen. Og før jeg saa mig til, var Haren dundret mig klods forbi. Jeg blev saa forbløffet, at jeg skød fra Hoften, skønt der var udmærket Sigtetid, og Haren gjorde et uhyre Hop op i Luften og blev deroppe. Jeg stod og maabede; aldrig har jeg set Mage; men eengang vil vel Tyngdeloven træde i Funktion igen, tænkte jeg, og saa skal den nok falde død ned. Men da det omsider skete, at den faldt, landede den smukt paa alle 4 og forsvandt uskadet i rasende Fart. Jeg var henne at tage Aastedet i Øjesyn. Haglene havde boret sig ind i Vejens Grønsvær under den og fremkaldt en Jordrystelse; i sin Fornemmelse af, at Jorden ikke længere var til at stole paa, valgte den klogelig at overgive sig til Luften og blive deroppe. Jeg skulde bare have været rask i Vendingen og i Stedet for at staa og glo styrtet til og holdt min Frakke ud, saa kunde jeg have opsamlet den, da den omsider dalede, og maaske gemt den til Julehare. Men der maa vel komme en Chance endnu inden 18. ds.

Og saa stod jeg da hjemme bag Haven paa Kirkestien mellem de mandshøje gule Rør, der strækker sig op fra Grøfterne, og saa den fulde Maane stige over de vandblanke Enge og den vindrifledede Sø. Saa blid en Decemбераften; Træerne gav Læ for Vestenbrisen, som jeg ikke mærkede til paa anden Maade end, at den bar Havets malende Rullen ind til mig, det vældige Havs evige Sang. En lydløs Ugle strøg lavt hen over mig, inde i Haven klaprede det, og da jeg vendte mig i den Tro, at det var en Snæppe, øjnede jeg i Toppen af en halvraadden El en Fasanhane ordne Vinger og Halefjer til Natten. Omme fra Toften naaede et enkelt Bræg mit Øre: det gamle Faar, Familiens fortrolige Ven, der som Pant for sin Tillid til os ikke undlader at stige op ad Trappens fem høje Trin, hvis Havestuedøren staar aaben, og gøre sig det bekvemt i Stuen og gumle Præstefruens Pelargonier i sig.

Og Haren, jeg skød paa før, tøfler mig muntert forbi og vinker med den hvide Halestump - jo, vi er vel nok gode Venner allesammen herude paa Landet, Fasan og Hare og Faar og Menneske, Maane og Sø og Brise og Hav.

Kaj Munk.